

WASMOTLARVEN

VOOR 'GROTER WILD'

Peter van der Heijdt (56) prikte in 2014 voor het eerst een wasmotlarve op zijn haak en heeft de rupsen sindsdien altijd paraat voor witvis. Hoe vis je ermee en waarin schuilt de vangkracht? Hét VISblad kreeg op een zonnige najaarsochtend alle *ins en outs*.

TEKST: BARD BORGER > FOTOGRAFIE: SANDER BOER

“Nou, vandaag zijn jullie waarschijnlijk snel klaar”, meldt Peter met een grijns wanneer we hem ’s ochtend aantreffen op de afgesproken visstek, aan de rand van de Noord-Hollandse polder pal naast een woonwijk in De Rijp. De geboren Fries heeft er al een uurtje opzitten en wijst bij wijze van hint op de donkere vissenrug in zijn landingsnet, die iets boven het water uitsteekt. “Een giebel, net gevangen. Ik heb hem expres even bewaard voor de foto.” Terwijl Peter met zijn vangst wordt vereeuwigd, knijpt hij regelmatig zijn ogen dicht tegen de felle zon die nog laag staat. “Ja, dat zijn ze”, klinkt het even later bevestigend zodra we onze blik op een bakje met witte rupsen laten vallen. “Ook die giebel ving ik met een wasmotlarve.”

ONTDEKKING

Zodra de vis weer zwemt volgt de hamvraag hoe Peter ooit wasmotlarven als visaas ontdekte. Het Geestmerambacht, een nabijgelegen recreatieplas, blijkt de bakermat van zijn ontdekking. “Toen daar in 2014 forellen werden uitgezet omdat vliegvisseris er steeds minder winde en ruisvoorn vingen, besloot ik het eens met de pen op die visen te gaan proberen”, blikt Peter terug. “Online las ik dat wasmotlarven goed forellenaas zijn,

dus in een lokale dierenpeciaalzaak kocht ik daar vervolgens een bakje van. Al snel ontdekte ik dat niet alleen forellen, maar ook grote baars en witvis er bepaald niet vies van zijn. Sindsdien heb ik ze eigenlijk stevast bij me tijdens het dobervissen – mijn favoriete visserij naast het snoeken met doodaas. Ik begin meestal met maden om een stek aan de gang te krijgen en schakel pas over op wasmotlarven als ook de grotere vissen zijn gearriveerd.”

GIEBELSHOW

“Ja, kijk, daar gaan we weer”, meldt Peter ineens met gedempte stem terwijl zijn blik verstijft op de dobber. Het rode puntje klimt uit het water, waarna de pen even wankelt en vervolgens langzaam onder water verdwijnt. Peter zet de haak en glimlacht bij de diepe buiging van de zachte forellenhengel. “Kijk, wéér een giebel”, klinkt het even later tijdens het scheppen. “Niet heel verrassend hoor, het wemelt er hier van. Wist je dat giebels een soort antivries in hun bloed hebben waardoor ze in volledig dichtgevroren water overleven? En hun genetische eigenschappen geven ze bijna één op een aan de volgende generatie door. Het zijn gekke beesten.” Kort na de giebel vangt Peter een knappe brasem en even later wéér een giebel, telkens met wasmotlar-

In een vloeiende beweging zet Peter de wasmotlarve op de haak. Het liefst kiest hij voor een haakmaatje 12 of 14.

**GIEBELS BLIJKEN
BEPAALD NIET VIES
VAN WASMOTLARVEN**

FOTO: WIKIMEDIA COMMONS/SAREFO

>> VAN RUPS TOT NACHTVLINDER

De wasmotlarve is de rups van de wasmot (*Achroia grisella*), een vrij algemeen voorkomende nachtvlinde in Nederland met een spanwijdte van 3 tot 4 centimeter. De larven zijn op jonge leeftijd wit, maar kleuren tijdens het groeien bruinig en voeden zich met bijenwas en stuifmeel. Na de overwintering verpoppen ze en uit de cocon komt een poosje later de vlinder. Volgroeide wasmotlarven zijn eiwitrijk en daardoor een voedzame ‘snack’ voor zowel reptielen als vissen.

>> IJZERSTAAFJES I.P.V. LOOD

“Ja, kijk maar eens goed”, zegt Peter halverwege de ochtend terwijl de lijn naar ons toe slingert. Boven de haak zitten met behulp van siliconenslangetjes kleine ijzerstaafjes op de lijn geklemd. “Dat zijn de zinkgewichtjes – mijn alternatief voor knijploodjes”, verklaart Peter, waarna hij een rond verdeelbakje vol met kant-en-klare ijzerstaafjes laat zien. “Bijkomend voordeel van die slangetjes is dat ze de lijn niet beschadigen en dus veel minder vaak in lijnbreuk resulteren. Ik vond deze dingen ooit in een lokale hengelsportzaak en zocht vervolgens online contact met de fabrikant, een Nederlander die in Servië woont. Sindsdien stuurt hij me er geregeld een aantal van toe zodat ik ze kan testen. Ze doen het uitstekend.”

‘EEN GROOT PLUSPUNT IS DAT DE WASMOTLARVEN DRIE TOT VIER MAANDEN GOED BLIJVEN, MITS JE ZE GOED BEWAART’

ven. Kleinere witvis blijft uit. “Maar neem van mij aan dat ook ruisvoorns die rupsen lusten. Die slopen ze echt helemaal.” Even later valt de beet iets terug, maar niet voor lang: twee balletjes voer blijken genoeg om de vis weer aan de praat te krijgen. Wéér stuurt Peter een giebel het net in.

LANG HOUDBAAR

“Een haakmaatje 12 of 14 is ideaal voor wasmotlarven, bij voorkeur een exemplaar met een wat lange steel en een wijde bocht zoals het type limerick”, legt Peter uit terwijl hij even later voordoet hoe hij een rups op de haak zet. Het haakpuntje gaat vlak achter één van de uiteinden door het lijfje en komt ongeveer een centimeter verderop weer naar buiten. “Een groot pluspunt is dat ze wel drie tot vier maanden goed blijven mits je ze goed bewaart, liefst in een bak met zaagsel op een koele, donkere plek – bijvoorbeeld in de schuur. Je kunt ze in de dierenpeciaalzaak kopen in bakjes van enkele tientallen, maar ook online in bulk-

verpakkingen van wel tweehonderd stuks. Dat laatste is relatief voordeliger.”

ZEELT

“Ho, wacht even”, onderbreekt Peter zijn verhaal. Opnieuw klimt het pennetje iets uit het water en zakt vervolgens de diepte in. Bij de eerste run buigt de hengel dit keer dieper door en zelfs de slip komt eraan te pas. De fraaie zeelt die even later in het net glijdt wordt gevolgd door een fikse kolblei, waarmee het aantal soorten deze ochtend op vier komt. “Je ziet het: met wasmotlarven kun je van alles verwachten”, vat Peter zijn sessie samen. “Al met al is het ideaal aas om achter de hand te houden en een bewezen ‘joker’ op wateren met veel dressuur – helemaal in combinatie met een made, een maïskorrel of een sterke geur- of smaakstof (zie kader).” Peter wenst ons een goede terugreis, prikt een nieuwe rups op de haak en werpt in, hopen op wéér een giebel of ander ‘groot wild’.

BONUSTIP

MARMITE

Marmite – het pikzwarte, ietwat zoute goedje uit een potje met felgele deksel – is volgens Peter niet te vreten, maar wél een ‘killer’ als geurstof voor je aas. Ook zijn wasmotlarven krijgen soms een likje van het spul mee. “Door de Brexit was het even niet te krijgen maar inmiddels vind je het gewoon weer in de schappen van Albert Heijn”, aldus Peter. “Als je stek goed loopt is het geen noodzaak, maar het is wel een escape voor als je niets vangt.”

